

Sygn. akt IV CSK 764/15

POSTANOWIENIE

Dnia 3 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa A. P.
przeciwko Gminie D.
o odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 3 czerwca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie
z dnia 3 września 2015 r., sygn. akt I ACa 167/15,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 3600 (trzy tysiące
sześćset) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwana Gmina D. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 3 września 2015 r., oddalającego jej apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 21 stycznia 2015 r. Sąd Okręgowy w Lublinie zasądził od pozwanej na rzecz A. P. kwotę 277 644,98 zł z odsetkami ustawowymi od 15 stycznia 2011 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za szkodę poniesioną w wyniku błędnych informacji udzielonych przez urzędnika pozwanej w formie ustnej, a następnie w postaci zaświadczenia o przeznaczeniu i ograniczeniach prawnych działki nr [...] o pow. [...] położonej w obrębie wsi K. Informacje, z których wynikało, że nie ma przeszkód do zalesienia tej działki

skłoniły powódkę i J. P. do udziału w ustnym przetargu nieograniczonym na sprzedaż tej nieruchomości, który wygrały, a następnie do zawarcia umowy jej sprzedaży. Po zakupie działki i podjęciu działań przygotowujących nieruchomość do zalesienia okazało się jednak, że wcześniejsze informacje były błędne, a zaświadczenie nie odpowiada rzeczywistości, ponieważ działka znajduje się na obszarze N.i powódka nie otrzyma zgody na jej zalesienie. Oba Sądy uznały, że powódka poniosła szkodę rzeczywistą i utraciła korzyści w łącznej wysokości 277.644,98 zł, a jej szkoda spowodowana była niezgodnym z prawem wykonywaniem kompetencji z zakresu władzy publicznej przez pozwaną, która powinna tę szkodę naprawić.

W skardze kasacyjnej, skierowanej przeciwko rozstrzygnięciu oddalającemu apelację pozwanej od orzeczenia zasądzającego na rzecz powódki utracone korzyści w kwocie 262 180,98 zł z odsetkami pozwana zarzuciła naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez błędne zastosowanie art. 361 § 1 i § 2 k.c. i wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w tej części i częściową zmianę wyroku Sądu pierwszej instancji przez oddalenie powództwa ponad kwotę 15.464 zł wraz z odsetkami oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu za całe postępowanie, ewentualnie o uchylenie tego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego. W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwanej powódka wniosła o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia tej skargi do rozpoznania, względnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek odwoławczy o szczególnym charakterze, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowionego w art. 398⁹

k.p.c., w ramach którego Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występują przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania. Skarżąca uzasadniła potrzebę rozpoznania jej skargi przesłanką przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to znaczy oczywistą zasadnością wniesionej skargi, która przejawia się jej zdaniem w braku związku przyczynowo – skutkowego pomiędzy „przyczyną” - wydaniem niezgodnego z prawdą zaświadczenia i „skutkiem” – nieudzieleniem powódce dotacji na zalesienie. Skarżąca wskazała, że „poza jakimkolwiek sporem pozostaje okoliczność, że pomoc na zalesienie powód uzyskałby tylko wtedy, gdyby nabyty grunt nie znajdował się na obszarze ochronnym N.. Skoro jest inaczej, to wydanie bądź niewydanie przez pozwanego zaświadczenia o jakiegokolwiek treści w żaden sposób nie mogło i nie może tego zmienić.” Ponadto podkreśliła, że w sprawie chodzi o zasądzenie środków publicznych, czyli środków służących realizacji zadań samorządu gminnego o charakterze zadań publicznych w tym znaczeniu, że służących zaspokojeniu potrzeb zbiorowych społeczności czy to lokalnej, czy to zorganizowanego w państwo całego społeczeństwa.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać, że przynajmniej jeden z podniesionych w niej zarzutów jest jednoznacznie, w sposób dostrzegalny *prima vista* słuszny, a zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15, LEX nr 1770910). Oceniana skarga nie spełnia tych warunków. Skarżąca nie wykazała, że doszło do rażącego naruszenia wskazanego przez nią przepisu prawa. Argumentacja przedstawiona w skardze i we wniosku o jej rozpoznanie potwierdza przyjęty przez obydwa Sądy związek przyczynowo-skutkowy pomiędzy udzieleniem błędnych informacji i wydanym błędnym zaświadczeniem, gdyż to informacja o braku przeciwwskazań do zalesienia przedmiotowej działki oraz o położeniu działki poza obszarem N. były ustaloną przez Sądy przyczyną zakupu działki przez

powódkę, która liczyła na otrzymanie dotacji na jej zalesienie. W sytuacji udzielenia błędnej informacji przez gminę zaistniał związek przyczynowo-skutkowy, który wykreował roszczenie po stronie powódki. Wywody skarżącej pomijają wskazywana przez powódkę i zaakceptowaną przez oba Sądy konstrukcje powiązań przyczynowo skutkowych pomiędzy błędna informacją a decyzjami gospodarczymi powódki i ich następstwami i dążą do powiązania konstrukcji związku przyczynowego z faktem, że przeznaczenie i ograniczenia w zakresie wykorzystania działki nie uległy w tym czasie zmianie. Natomiast co do źródeł szkody przyjętych rzeczywiście przez Sądy, pozwana przyznaje ich wystąpienie. Tym samym jej skarga nie może być w tym zakresie uznana za oczywiście uzasadnioną. Z kolei charakter środków, jakimi dysponuje pozwana nie stanowi w świetle prawa okoliczności istotnej przy ustalaniu związku przyczynowego, wobec czego również nie może dowodzić oczywistej zasadności zarzutu naruszenia art. 361 § 1 i § 2 k.c.

W konsekwencji wskazana przez pozwaną przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zachodzi. Okoliczności sprawy nie wskazują też, aby zachodziły inne podstawy przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpatrzenia.

Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z treści art. 98 § 1 i 3 i art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., a wysokość tych kosztów uwzględnia z postanowienia § 2 ust. 1 i 2, § 6 pkt 7 i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461) w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800).

aj